

som er mig imod, er, at saadanne Beregninger overhovedet gøres. Det forekommer mig, at det er lidet heldigt, at den ene Erhvervsgrens Repræsentanter søge at drage frem, hvor meget den anden Erhvervsgren faar, anstille en Sammenligning og sige: De faa mere end vi, vor Stilling er ugunstigere, de blive foretrukne for os. Jeg synes, at man her i Rigsdagen, baade oppe i det andet Ting og her, slet ikke burde gøre saadanne Sammenligninger. Man bør støtte hver enkelt Erhvervsgren, efter som den behøver det og under Hensyn til Samfundets Interesse. Jeg tør udtale — og jeg er vis paa at have alle Landbrugets Repræsentanter med mig —, at Landbruget ikke ønsker, at nogen skal stemme for nogen Bevilling til det, naar den i Virkeligheden ikke ogsaa er i Samfundets Interesse. Vi ønske ikke nogen Bevilling, som ikke er i det heles Interesse.

Jeg tror heller ikke, man kan sige, at der til Landbruget er ydet mere eller andet, end hvad hele Samfundet har Nytte af. Man trækker ofte paa Smilebaandet ad de Bevillinger, som gives til Landbruget. Jeg har hørt sige, at vi skulle have en Assistent til at lære vore Mejerfolk, hvordan de skulle lægge i Kakkelovnen. Jeg tror, det er ganske uberettiget at sige saadant. Vi have unægtelig en Assistent, hvis Hverv det er at assistere ved Kontrolfyring i Mejerier, men det er jo i Virkeligheden noget ganske andet, og jeg tror, det er meget rigtigt og meget godt. Der trækkes ogsaa paa Smilebaandet ad en Bevilling, som hedder: Til Malkesagens Fremme, der siges, at den Beskæftigelse at malke dog synes at være saa gammel, at man efterhaanden skulde have lært den, og at man ikke behøvede nogen til at lære Malkepigerne at malke. Ja, jeg har aldrig været nogen stor Ynder af netop denne Bevilling, og jeg har ogsaa her i Tinget talt imod den, men jeg ser ikke, der er nogen væsentlig Forskel paa denne Bevilling og den, der ydes til Syersker — de hedde Syersker, de andre Malkepiger — for at lære dem at sy. Det forekommer mig, at det ene er ikke mere latterligt end det andet, og at den Gerning, som øves af vore Malkepiger ude paa Landet, er lige saa god, lige saa nyttig og lige saa hæderlig som den, der øves af Sypigerne her i Byen.

Ogsaa i andre Henseender skulle vi nyde Begunstigelser. Landbruget praler, hedder det, altid af, at det ikke har nogen Toldbegunstigelse, men det har det i

Virkeligheden. Det er Tolden paa Cikorie, Humle, Vildt, Træ og Ost, som man sigter til. Ostetolden have vi tidligere talt om, og jeg tror, vi alle ere paa det rene med, at det er en Luksustold, som ikke berører Landbruget. Told paa Cikorie er der ganske vist, men det drejer sig for dens Vedkommende ikke om et større Areal end 845 Tdr. Land, som derved bliver begunstiget. Naar man nu betænker, at det dyrkede Areal her i Landet udgør 6,890,000 Tdr. Land, betyder Cikorien overordentlig lidt, i Virkeligheden næsten ingenting. Humle dyrkes saa lidt, at den ikke en Gang opføres i Statistisk Aarbog. Tolden paa Vildt kan jeg vel rolig lade ligge. Og Tolden paa Træ skulde jeg tro meget snarere er imod end for Landbruget. Landbrugernes Interesse er netop modsat Skovbrugernes. Det er Landbrugernes Interesse at faa Træ saa billigt som muligt. Blicher Træet fordyret ved Told, er det imod Landbrugets Interesse og ikke for den.

Jeg vilde derfor her gerne have sagt dette: Skulle vi ikke alle være enige om, at naar vi stemme for de forskellige Poster paa Finansloven, tage vi ikke Hensyn til, om det gavner vort Erhverv, eller det gavner de andres, men vi stemme udelukkende af Hensyn til, om det gavner hele Samfundet. Naar vi følge den Regel, kunne vi ogsaa være visse paa, at hvert enkelt Erhverv faar, hvad det skal have, ikke mere og ikke mindre. Tage vi egoistiske Hensyn, komme vi altid til en uretfærdig Fordeling, en Fordeling, som i Virkeligheden er urigtig. Man maa ogsaa huske vel paa, at Industrien og Haandværket gennem Tolden have en Begunstigelse, som jo rækker langt videre end den Sum, Landbruget har paa Finansloven, medens Landbruget mangler ganske Toldbeskyttelse ud over paa de faa intetsigende Poster, som jeg før nævnte.

Jeg ser i de Udtalelser, som ere fremkomne i den senere Tid, et Tegn, der tyder paa, at man her inde i København endnu ikke har glemt det uheldige Forhold, som i sin Tid bestod mellem By og Land. Ude i Provinsen er det forsvundet. Ingen Landbruger misunder nu Bybeboerne noget, og i Købstæderne er der i Virkeligheden heller ingen, som misunder Landbrugernes noget. Købstadboerne se fuldt vel, at de have Fordel af, at Landbruget trives, og omvendt se Landbrugernes ogsaa, at de ikke kunne undvære Købstædernes Hjælp. Her inde i Byen er Forholdet et noget andet. Her har man endnu de gamle